

[Grethe Philip.]

hvor store dispensationer der kunne gives, når man skulle være helt sikker på at kunne overholde aftalen om besparelser både i penge og i personale. Jeg synes, det ret hurtigt er kommet frem, at grænsen for dispensation har ligget alt for snævert, og at der virkelig rundt omkring i landet og i institutionerne har været overordentlig store problemer, som var utilsigtede, og jeg har da også rejst dette problem ved forskellige lejligheder, også her i selve folketinget under min tale ved første behandling af finanslovsforslaget.

Nu er der åbnet mulighed for yderligere dispensationer, der skal administreres af kommunerne inden for en bestemt rådighedssum; jeg kan her henføre til det, der tidligere under debatten er sagt af socialminister Eva Gredal.

Jeg vil gerne sige, at vi i det radikale venstre er ganske enige i det, der nu er besluttet om, at der kan gives dispensationer i større omfang end tidligere. Vi mener som sagt, der er behov for det, men det sker under nogle ganske bestemte forudsætninger: selve forliget og dets bestemmelser om besparelser i visse beløb og et vist antal personale må holdes til punkt og prikke, og det er regeringen, der har ansvaret for, at forliget holdes, også efter den administrative omlægning, der nu skal ske.

Det er også for os en forudsætning, at det, der nu her skal gå i gang, gennemforhandles med kommunerne, før man foretager sig noget fra regeringens side. Det kan ikke være rimeligt, at vi herinde foretager os noget, som set fra en kommunal synsvinkel virker urimeligt. Men jeg føler mig overbevist om, at presset i nogle af kommunerne for at få dispensationer er så stort, at man vil kunne komme frem til forståelse med kommunerne efter de retningslinjer, vi netop har drøftet, og som socialministeren har forelagt.

Om et års tid bliver det kommunerne, der helt selv skal stå for administrationen af børneinstitutionerne efter den nye sociale bistandslov, og mig bekendt er man i mange kommuner allerede i fuld gang med grundige undersøgelser over de enkelte institutioners behov med henblik på en senere normering og en varieret normering efter behovet. Jeg ved også, at mange af disse overve-

jelser og denne planlægning foregår i et nært samarbejde med både forældre og pædagoger; det er en af de virkelig værdifulde ting, vi har fået ud af disse drøftelser omkring besparelserne. Jeg stiller store forventninger til dette samarbejde; jeg tror, at man derved både vil få bedre styr på og bedre kontrol med hele udviklingen på en hensigtsmæssig måde.

Men det, jeg først og fremmest glæder mig over, er, at der dermed er sat en lokal debat i gang om hele spørgsmålet om, hvordan vi skal indrette os for at give vore småbørn både en tryk tilværelse og gode udviklingsmuligheder.

Gerda Møller (KF):

I slutningen af sit indlæg var hr. Steen Folke inde på den hetz, der fra visse sider er ført imod børne- og fritidspædagogerne. Jeg vil gerne i den anledning sige, at det konservative folkeparti aldrig har rettet angreb mod pædagogerne som helhed. Når vi har rettet et angreb, har det været mod pædagoger ved visse institutioner, jeg behøver bare at nævne én af de institutioner, nemlig Hudegården. Vi ved udmærket, at der findes en mængde fornuftige pædagoger rundt omkring, men desværre er det jo ikke dem, der fører sig frem i debatten, og derfor er vi ikke helt så trygge ved alle pædagogerne, som hr. Steen Folke gav udtryk for at være her fra talerstolen. Tværtimod har vi nu snart gennem et par år været vidne til, hvorledes en velformuleret og uhyre politisk aktiv gruppe af pædagoger har gjort, hvad de kunne for at give et fordrejet billede af, hvorledes besparelserne inden for børneinstitutionsovrådet vil virke, og visse politikere har jo haft travlt med i samme periode — og debatten i dag er jo et udslag heraf — at fiske i rørt vand.

Vi har hørt, og det hørte vi også lidt af i dag, at nu blev det nødvendigt at passe børnene ved hjælp af schæferhunde eller at sende 16 børnehavebørn ud i Københavns trafik ledsaget kun af én eneste voksen, eller at vi nu var på vej hen imod afsyrliggende tilstande. Vi har været vidne til en pression fra et vist hold, der spiller ganske bevidst på følelserne fremfor på realiteterne, og desværre er der visse forældregrupper, der har ladet sig rive med uden at forstå, at de dermed er blevet brugt i pædagogernes spil. De